

(zmocněnec: S. Schreiner), Soudní dvůr (pátý senát), ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, J. Makarczyk a P. Kūris (zpravodaj), soudci, generální advokát: F. G. Jacobs, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 10. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1) Lucemburské velkovévodství tím, že nepřijalo právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicemi Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES ze dne 7. března 2002 o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení („přístupová“ směrnice), Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací („autorizační“ směrnice), Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací („rámcová“ směrnice) a Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o „univerzální službě“), nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z těchto směrnic.

2) Lucemburskému velkovévodství se ukládá náhrada nákladů řízení.

(¹) Úř. věst. C 190, 24.7.2004

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(pátého senátu)

ze dne 10. března 2005

ve věci C-240/04: Komise Evropských společenství proti Belgickému království (¹)

(Nesplnění povinnosti státem — Směrnice 2002/19/ES, 2002/20/ES, 2002/21/ES a 2002/22/ES — Sítě a služby elektronických komunikací — Neprovedení ve stanovené lhůtě)

(2005/C 115/16)

(Jednací jazyk: francouzština)

Ve věci C-240/04, jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti podle článku 226 ES, podaná dne 8. června 2004, Komise Evropských společenství (zmocněnec: M. Shotter) proti Belgickému království (zmocněnkyně: E. Dominkovits), Soudní dvůr (pátý senát), ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, J. Makarczyk a P. Kūris (zpravodaj), soudci, generální advokát: F. G. Jacobs, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 10. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. Belgické království tím, že nepřijalo právní a správní předpisy nezbytné k dosažení souladu se směrnicemi Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES ze dne 7. března 2002 o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení (přístupová směrnice), 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o opatření pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice), 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) a 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě), nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z těchto směrnic.

2. Belgickému království se ukládá náhrada nákladů řízení.

(¹) Úř. věst. C 190, 24.7.2004.

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA

(druhého senátu)

ze dne 17. února 2005

ve věci C-250/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia): Giorgio Emanuele Mauri proti Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano (¹)

(Článek 104 odst. 3 jednacího řádu — Přístup k výkonu advokacie — Právní úprava týkající se zkoušky umožňující získat oprávnění k výkonu advokacie)

(2005/C 115/17)

(Jednací jazyk: italština)

Ve věci C-250/03, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Itálie) ze dne 13. listopadu 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 11. června 2003, v řízení Giorgio Emanuele Mauri proti Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano, Soudní dvůr (druhý senát), ve složení C. W. A. Timmermans (zpravodaj), předseda senátu, C. Gulmann, R. Schintgen, J. Makarczyk, J. Klučka, soudci, generální advokát: P. Léger, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 17. února 2005 usnesení, jehož výrok je následující:

Články 81 ES, 82 ES a 43 ES nebrání takovému pravidlu, které je upraveno v článku 22 královského nařízení s mocí zákona č. 1578 ze dne 27. listopadu 1933, v jeho znění platném v rozhodné době z hlediska sporu v původním řízení, podle kterého je v rámci zkoušky podmiňující přístup k výkonu advokacie zkušební komise složena z pěti členů jmenovaných ministrem spravedlnosti, a to dvou soudců, jednoho profesora práva a dvou advokátů, přičemž jsou tito advokáti určeni Consiglio nazionale forense (Národní rada advokátních komor) na společný návrh rad advokátní komory dotyčného obvodu.

(¹) Úř. věst. C 200, 23.8.2003

Opravný prostředek podaný 14. února 2005 Švédským královstvím proti rozsudku vydanému dne 30. listopadu 2004 Soudem prvního stupně Evropských společenství (pátým rozšířeným senátem) ve věci T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH podporovaný Nizozemským královstvím, Švédským královstvím a Dánským královstvím proti Komisi Evropských společenství podporované Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku

(Věc C-64/05 P)

(2005/C 115/18)

(Jednací jazyk: angličtina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byl předložen 14. února 2005 opravný prostředek podaný Švédským královstvím, zastoupeným K. Wistrandem, proti rozsudku vydanému dne 30. listopadu 2004 Soudem prvního stupně Evropských společenství (pátým rozšířeným senátem) ve věci T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH podporovaný Nizozemským královstvím, Švédským královstvím a Dánským královstvím proti Komisi Evropských společenství podporované Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku.

Účastník řízení podávající opravný prostředek navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. zrušil rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 30. listopadu ve věci T-168/02;
2. zrušil rozhodnutí Komise ze dne 26. března 2002 a
3. uložil Komisi náhradu nákladů řízení vynaložených Švédským královstvím v řízení před Soudním dvorem.

Důvody opravného prostředku a hlavní argumenty

Švédská vláda tvrdí, že Soud prvního stupně porušil právo Společenství rozsudkem, proti kterému byl podán opravný prostředek.

Soud prvního stupně zaprvé konstatoval, že právo na přístup k dokumentům orgánů, stanovené v článku 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 (dále jen „nařízení o otevřenosti“) zahrnuje veškeré dokumenty v držení orgánů a následkem toho lze ve vhodných případech požadovat, aby byly zpřístupněny dokumenty pocházející od třetích stran, včetně, zejména, od členských států. Soud prvního stupně zdůraznil, že takzvané pravidlo autorství, tedy zásada, podle které osoba, která dokument vypracovala, má nad dokumentem kontrolu a tedy rozhoduje o tom, zda jej lze zpřístupnit bez ohledu na to, kdo je držitelem dokumentu, nebylo do nařízení začleněno.

Soud prvního stupně nicméně zohlednil, že čl. 4 odst. 5 nařízení o otevřenosti předpokládá, že členské státy podléhají zvláštnímu zacházení a že se tedy pravidlo autorství použije na dokumenty vypracované členskými státy. Za účelem odůvodnění tohoto postoje Soud prvního stupně zdůraznil zaprvé, že v opačném případě by vzniklo riziko, že povinnost dodržet dohodu podle čl. 4 odst. 5 nařízení o otevřenosti by se stala prázdňým pojmem, a zadruhé, že ani předmětem ani účinkem uvedeného nařízení není změna vnitrostátních právních předpisů. Podle Soudu prvního stupně nemá členský stát žádnou povinnost uvádět důvody pro žádost podanou podle čl. 4 odst. 5 nařízení o otevřenosti.

Nicméně švédská vláda shledává, že neexistuje žádná výslovná nebo nepochybná podpora výkladu Soudu prvního stupně v daném ustanovení ani jinde v nařízení o otevřenosti. Za takových okolností nemůže žádný z argumentů, na kterých Soud prvního stupně založil svůj výklad, ať sám o sobě nebo ve spojení s ostatními, být důvodem pro nedodržení základního pravidla, na kterém je nařízení o otevřenosti založeno. Podle uvedeného nařízení je na orgánu, který má dokument v držení, aby posoudil zpřístupnění dokumentu. Není-li použitelná žádná z výjimek z pravidla zpřístupnění podle čl. 4 odst. 1 a 3 nařízení o otevřenosti, musí být dokument zpřístupněn. Povinnost dodržet dohodu podle čl. 4 odst. 5 nařízení o otevřenosti je procesní pravidlo, které poslouží svému účelu, i když členské státy nemají absolutní práva veta. Neexistence veta však neznamená žádnou změnu vnitrostátních právních předpisů.

Podle nařízení o otevřenosti lze vydat rozhodnutí o nezpřístupnění dokumentu pouze na základě jedné z výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 a 3. Pokud daný členský stát neuvede důvody pro svůj nesouhlas se zpřístupněním dokumentu, riskuje tím, že orgán nebude v postavení, aby shledal, že existuje zvláštní potřeba utajení, která by mohla být důvodem pro nezpřístupnění dokumentu v souladu s výjimkami z pravidla zpřístupnění podle nařízení o otevřenosti.